

Η πόλις ημών ανεμεστῶθη δημοπιθήκων εξαπατώντων τον δήμον». Αριστοφάνης. « Βάτραχοι, στιχ. 1083-1085 ».

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

Εκτός της συνήθους αηδίας και αποστροφής που νιώθουμε αυτές τις ημέρες, που ξεβράζονται σωρηδόν οι πομπές και οι ανομίες «πατρικίων», πολιτικών και ρασοφόρων, μια βαθιά αγωνία και απογοήτευση διατρέχει το κοινωνικό σύνολο. Απογοήτευση για τα παρόντα, αγωνία για τα μέλλοντα. Έγραφε σ' ένα στίχο του ο Καβάφης, μ' εκείνη την εξάισια δυσνόητη μαστορική του. «Η βοή τους έρχεται των πλησιαζόντων γεγονότων». Όλη αυτή η δυσσομία που περιβάλλει την πατρίδα μας τίποτε το καλό δεν προοιωνίζεται. Και δεν είναι καιρός για μικροκομματικές χαιρεκακίες. Η προκοπή βρίσκεται στο «εμείς», αυτό είναι της πατρίδας. Το «εγώ», χωρίς το ευλογημένο «εμείς», χωρίς την ευαίσθητη σύναρση στην αγωνία του πλησίον, καταστρέφει τις πολιτείες. Θυμάμαι μια φράση του αγράμματου ήρωα, του Κολοκοτρώνη, φράση πετράδι, την οποία είπε τον Νοέμβριο του 1838, μιλώντας στην Πνύκα στους μαθητές των Αθηνών: «Η προκοπή σας και η μάθησή σας να μην γίνει σκεπάρνι μόνο για το άτομό σας αλλά να κοιτάξει το καλό της κοινότητας και μέσα εις το καλόν αυτό βρίσκεται και το δικό σας». Λόγια που παραπέμπουν σε μια ρήση του Περικλή στους αρχαίους Αθηναίους: «Καλώς μεν γαρ φερόμενος ανήρ το καθ' εαυτόν διαφθειρομένης

της πατρίδος ουδέν ήσσον ξυναπόλλυται, κακοτυχών δε εν ευτυχούσι πολλώ μάλλον διασώζεται». (Θουκ., Β΄60). «Διότι άνθρωπος που ευδοκιμεί εις τας ιδιωτικές του υποθέσεις, εάν η πατρίς του καταστραφεί, χάνεται κι αυτός μαζί της, ενώ είναι πολύ πιθανόν ότι θα σωθεί, εάν κακοτυχεί μεν ο ίδιος, η πατρίς του όμως ευτυχεί», μεταφράζει ο Ελευθέριος Βενιζέλος.

Κλείνω όμως εδώ τις προλογικές σκέψεις, γιατί άλλος είναι ο σκοπός της σημερινής γραφής. Αφιέρωμα το σημερινό σημείωμα, με αφορμή μια επέτειο, ξεχασμένη, απωθημένη στο ημίφως της ιστορικής μνήμης. 27 Σεπτεμβρίου του 1831, Κυριακή μέρα, 6.35΄ το πρωί, δολοφονείται στο Ναύπλιο ο Ιωάννης Καποδίστριας.

Το αποτρόπαιο φονικό γίνεται έξω από τον ναό του Αγίου Σπυρίδωνος. Συνήθιζε ο Κυβερνήτης να «λειτουργιέται» νωρίς «όρθρου βαθέος». Ο θανατός του θεωρήθηκε «συμφορά διά την Ελλάδα». «Ο κακούργος όστις εδολοφόνησε τον Καποδίστριαν, εδολοφόνησε την πατρίδα του», θα πει θρηνώντας ο φίλος του και μεγάλος ευεργέτης της πατρίδας μας, Ελβετός φιλέλληνας Εϋνάρδος.

Στην ιστορία υπάρχουν πρόσωπα αδυσώπητα δορυκτητόρων – κατάκτητών, που τα ονόματά τους κολυμπώντας στο αίμα της νίκης τους πέρασαν στην επικράτεια του θρύλου. Είναι στη φύση του ανθρώπου να θαυμάζει τους νικητές. Υπάρχουν όμως και άλλοι ήρωες, που τα τραγικά τους παθήματα είναι «κρημνά αρετής» (Κάλβος). Προσφέρουν στην ιστορική περιπέτεια τον έλεον και τον φόβον μιας πολύ πιο ανθρώπινης αναγνώρισης. Είναι οι ήρωες της ήττας. Αυτοί που «ποτέ από το χρέος μη κινούντες» δεν στρέφουν την πλάτη στην βεβαιότητα του θανάτου. Σ΄ αυτό το είδος της τραγωδίας συναπαντιέται και ο Καποδίστριας, που αντί άλλης τιμής, φρόντισαν τα τωρινά πολιτικά ναυάγια, να συνδέσουν το όνομά του, μ΄ ένα νόμο, που για πολλούς κατάντησε συνώνυμο ύβρεως. Ας είναι, «Πέφτουμε εμείς το έργο μας για την πατρίδα μένει», έλεγε ο Κυβερνήτης. Έχω ένα μικρό βιβλιαράκι, έκδοση του 1976. Περιέχει κείμενα του Καποδίστρια. Εκδόθηκε από τον «Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων». Πριν από μερικά χρόνια, τολμούσε ο εν λόγω «Οργανισμός», να εκδίδει και κάποιο βιβλίο εθνικού περιεχομένου, για να συμβάλλει στην ιστορική παιδαγωγία μαθητών και δασκάλων. Αφότου αλώθηκε από την νεοταξική γλίτσα και η λέξη «εθνικός» ποινικοποιήθηκε βλέπουν το φως της δημοσιότητας κουρελουργήματα τύπου Ρεπούση ή

βιβλία γλώσσας που μορφώνουν τους Ελληνόπαιδες με συνταγές για επιτυχημένα «μακαρόνια με κιμά». Ερανίζομαι από το θαυμάσιο αυτό τευχίδιο κάποια κείμενα του Καποδίστρια, που επιβεβαιώνουν το γιατί η πρόωρη απώλειά του υπήρξε πράγματι συμφορά για τους Έλληνες.

Είχε συλλάβει εναργέστατα ο Καποδίστριας την ιδέα ότι για να ανορθωθεί ο λαός χρειάζεται σωστή Παιδεία «της ροδοχρόου ταύτης ελπίδος του Έθνους», όπως ο ίδιος την αποκαλεί σε μια επιστολή του.

Τι σχολείο όμως ονειρεύεται για τον λαό; «Τα σχολεία δεν είναι απλώς τόποι προσκτήσεως γνώσεων, αλλά κυρίως φροντιστήρια ηθικής, χριστιανικής και εθνικής αγωγής». Σήμερα και οι τρεις αυτές λέξεις που συνοδεύουν την αγωγή, είναι προγραμμαμένες, γι' αυτό περισσεύουν η ανηθικότητα, η αθεΐα και η αφιλοπατρία. Γι' αυτό και «νόμιμα» αλλά χωρίς ίχνος ηθικής, «κάποιοι», με ήθος κλεφτοκατσικάδικο, βρίσκονται με ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα στην ιδιοκτησία τους.

Δεν διαφεύγει, από το ανύστακτο ενδιαφέρον του για την Παιδεία, το ποιόν των «διδασκάλων». «Το συμφέρον και η εθνική φιλοτιμία θα υποκινηθώσι εξ ίσου, εάν το εκπαιδευτήριο προικισθεί με όλα τα μέσα της παραγωγής της παιδείας, εάν διδάσκαλοι διακεκριμένοι, επί φιλοθρησκεία και έρωτι προς την εθνικήν γλώσσαν και φιλολογίαν, εκλέγονται μεταξύ των Ελλήνων, οίτινες δικαίως υπολήπτονται εν τω κόσμω των γραμμάτων και επιστημών».

«Σχολείο ίσον δάσκαλος» και, κατά τον Κυβερνήτη, σωστός δάσκαλος είναι ο διακεκριμένος επί «φιλοθρησκεία», ο χριστιανός δάσκαλος, και ο «επί έρωτι» προς την γλώσσα μας. Γλώσσα και πίστη είναι τα δύο «τζιβαϊρικά πολυτίμητα», που αρδεύουν την εθνική μας συνείδηση.

«...Άρτου και χρημάτων ανάγκην έχομεν. Εγώ εκ των λειψάνων της μικράς μου περιουσίας έδωκα ήδη». Ό,τι βιος είχε το πρόσφερε στην πάμφτωχη πατρίδα. Έδινε παράδειγμα στον λαό, τον φιλοτιμούσε. Λέει κάπου ο Πλάτων: «Πολιτεία τροφή ανθρώπων εστίν, καλή μεν αγαθών, η δ' εναντία, κακών». Η πολιτεία, είναι ανατροφή, διαπαιδαγώγηση ανθρώπων. Η καλή πολιτεία κάνει τους πολίτες «καλούς καγαθούς», το κακό κράτος εκφραυλίζει τους πολίτες. Το ήθος των πολιτών μολύνεται, όταν κυβερνούν αχαλίνωτοι φιλοχρηματίες, αδιάντροποι σαλταδόροι και λοιπά κηφηνοειδή.

Ελάχιστη υπόληψη τρέφει ο Καποδίστριας για την Ευρώπη: «Και εγώ αναγκαιότατον κρίνω να συλλέξωμεν και επαναγάγωμεν εις την Ελλάδα τους νέους Έλληνας, όσοι επί προφάσει μαθήσεως διαφθείρωνται εν Ευρώπη...». Η Ευρώπη, που για τους σημερινούς είναι «τόπος επαγγελίας», για τον συνετό Κυβερνήτη, είναι εστία διαφθοράς. (Εννοεί τις παραλυμένες θεωρίες της «πεφωτισμένης Ευρώπης» και του πέραν του Ατλαντικού πνευματικού παιδιού της, που ήδη γονατίζουν την οικουμένη).

«Δε με μέλει» γράφει «περί του τι λέγουσι και τι θα είπωσι περί εμού. Με ενδιαφέρει μόνον να ευρίσκωμαι εν ειρήνη προς την συνείδησίν μου, όπως και ευρίσκωμαι, χάρις τω Θεώ». Μπορεί κάποιος από τους εθνοσωτήρες της σήμερα, να καυχηθεί για το έργο του και να επαναλάβει αυτά τα λόγια. Δύσκολο. Οι συνειδήσεις τους έχουν μπαζωθεί ....

Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος – Κιλκίς – Μέλος ΙΗΑ.

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ.

[International Hellenic Association.](https://professors-phds.com/)

Πηγή : **<https://professors-phds.com/>**